

אלה הם מגיני המימשל הצבאי: הנערים שבאו מרחבת הכנסת, מצויידיים באלות

כרחי מוצררה

קומוניסטים! זונות של הערבים!
"בוגדים!" שאגו הנערים. הם נופפו במקלותיהם לעבר קבוצה קטנה של גברים, שצעדו לעבר שערי הכנסת. הצועדים: ראשי המפגנים נגד המימשל הצבאי, אשר זה עתה סימו את העצרת הציבורית שלהם, ביקשו עתה להתקבל על-ידי נציגי הכנסת. הצועקים: נערים בני 13-16, מצויידיים במקלות ארוכים, שניסו לחסום בפניהם את הדרך.

הם עמדו, מצפים להתנגשות. המקלות כבר מורמים, הפיות פעורים בשאגת-הסתירות.

השוטרים שגויסו מכל הארץ, הסתכלו ללא תגובה. הם בעד חופש הדיבור. עוד בזמן העצרת פנו נציגי הסטודנטים לקצין ניהול המשרה, שריגועו את קבוצות המתפרעים, אשר צעקו בקולות, קיללו בצור, רה הגסה ביותר, והפריעו לכל נאום. הקצין ניסו השיבו בתנועה של חוסר-אונים: "אין לנו רשות להתערב, לכל אחד יש חופש דיבור. המשרה תתערב רק אם יגיעו למי כות".

המשרה לא התערבה גם עתה, כאשר התכוננה קבוצת המתפרעים להתנפל על המשלחת. אך לפתע ניצב ממשול בלתי צפוי לגמרי: צלמי יומן גבע החלו לרטור במצלמותיהם.

הפורצים נעצרו. הם הסתדרו לפני המצלמה כשהם מעלים על פניהם צחוק רחב, בריא, מלאכותי. "קדימה, קדימה!", איץ בהם גבר בעל שפם שחור, לבוש בסוודר בעל צווארון פסים. הדיבור לא השפיע. משימה היא אמנם משימה — אבל סינימה הוא בכל זאת סינימה.

כעבור רגע כבר היה מאוחד מדי המשלחת עברה בשלום לכיוון הכנסת. ובכל

מגינים בעשר לירות: הפרחחים בעלי המקלות יצאו נגד משלחת דורשי הביטול

על אדמת ישראל. אין זו כיכר פשוטה, אלא מועדון נוער, מיגרש-מישחקים או מקום להימורים — לפי הבחירה. על הכיכר קבוצת נערים. "על איזו הפגנה אתה מדבר?" שואל המבוגר ביניהם, כבן 15. "גם אנחנו היינו בהפגנה. אבל לא באותה ההפגנה של ה"אשכנזים". אנחנו הלכנו נגד הקומוניסטים."

"האם אתה יודע במה מדובר? מה זה ביטול המימשל הצבאי?" "מה זה ביטול?" הנער מאמץ את מצחו. "אהה, אני כבר יודע. זה אומר שלא יהיה כור? זה אנחנו המתנגדים דווקא. נגד ה"ערבים והקומוניסטים. ואתה לא?" "אנחנו הלכנו לשם כדי להרביץ בקר מוניסטים ובאשכנזים", מסביר צעיר יותר. "אבל לא הירבצנו, רק צעקנו". "אני הייתי וגם הוא". "כמה שילמו לכם עבור זה?"

"שילמו?" המבוגר ביותר נעשה לפתע זהיר. "כלום לא שילמו. אנחנו הלכנו סתם." "אל תאמין להם", אומר אחרי רגע נער בחולצה כחולה, "אני לא הייתי שם, כי אני בשומר-הצעיר. אבל סיפרו. בעצמם התנאו. הגדולים יותר קיבלו עשר לירות והקטנים חמש לירות." "ומי שילמו?"

"מי — אני לא יודע בטח שאול עלפי הוא קרא לחברה."

כך גוריון לא קיבד

משפחת עלפי במוצרה היא משפחת מלכים. מלכי הטגאטס. שיש אחים מבוגרים, השביעי צעיר בן 13. הם קובעים לכך את אופן החיים. אם מי שהוא רוצה להגיד עליהם מלה רעה, הוא מסתכל סביבו בפחד.

המשרה לא חיה איתם בשלום, אבל לעתים מעלימה עין. למשל, כאשר צריך לפזר אסיפה במועדון הקומוניסטים, לא הרחק מכאן. או, כאשר יש צורך להאיץ באנשים ללכת לבחור. או, כמו בפעם האחרונה, לפזר הפגנה. עכשיו אין איש בבית. מאז ההפגנה אפי שר לפגוש אותם רק מאוחר בלילה, וגם זה — כמו שאומרים אחרים — לא כדאי. היחיד הנמצא בבית הוא ציון, בן ה-13. אז ביום שלישי רציתי ללכת יחד עם האחים, אבל לא הרשו", סיפר. "אמרו ש" יהיה מכות אבל התברר, שבכלל לא הרביצו. שאלו מאד היה מאוכזב. הוא אפילו רצה ללכת להתלונן לבן-גוריון. אבל בן-גוריון לא קיבל אותו."

הם היו בגיל 60-50. מה איכפת להם פר למנט הנוער? "אבל מיד התברר מה עניינם כאן. עם התחלת הנאום הראשון נגד המימשל הצבאי — נידמה לי שנאם חבר מפ"ם — הזקנים שלי התחילו בקונצרט. מה הם לא השמיעו! קללות בערבית — על אמא, סבא וסבתא. כינויים בכל השפות. רקעו ברגליים, היכו בכסאות. מה שאתה רק רוצה."

"היתה אפילו פנייה להוציא אותם מה אולם. אבל היושבי-ראש אמר שאי-אפשר: חופשי-הדיבור מחייב. בהגיע השעה 11, קם אחד משכני והתכוון ליציאה. "מה אתה הולך כבר?" שאל השני בערי בית. "אני הולך, בשבילי זה כבר מספיק". ענה. "והכסף קיבלת כבר? שאל השני בלי חש."

"בטח, עוד לפני זה קיבלתי. לך טוב, נאנח הזקן, "אני עוד לא קיבלתי ועכשיו אני מוכרח לשבת עד ה"סוף."

השכן מוצררה

סיפר אחד ממשתתפי ההפגנה: "באר תה קבוצה שהפריעה, ראיתי אחד שאני מכיר מתוך ראייה. גר כמוני במוצרה. הוא צעק הכי חזק: קומוניסטים! דופקים את האחות שלכם! זונות של הערבים!"

"היה לי לא נעים, כי אני יודע שהוא מכיר אותי וגם אני מכיר אותו. למחרת, כאשר חזרתי מהעבודה, פגשתי אותו בדרך. רציתי לעקוף אותו, אבל לא הצלחתי. תי. הוא קרא לי. נעצרתי, והוא אמר: 'קור' דם כל תסלת לי מה שאמרת אתמול. היי תי מוכרת'."

"אחר כך פתח לפני את לבו. הראה לי שהיה פצוע ברגל וכתה. את אחד שלו נפל במלחמת השיחור. השני נשאר נכה. הוא עצמו הסתובב בלי עבודה וגווע בר-עב. לבסוף, לפני ארבע שנים, קיבל עבודה בקופת-חולים. אם יש בחירות או פעור לה דומה, אוספים אותו לעבודה. "אני מוכרח לעצוק בקול רם, אחרת יאמרו שאני עובד רע, אמר לי, יואני בלי עבודה לא יכול יותר". "היה לי לא נעים. הוא שכן שלי מ" מוצרה". מוצרה. חומה, המיועדת להגן על ה"רחוב מכוריהם של הירדנים. ליד החומה — כיכר קטנה מרוצפת, הכיכר הקיצונית

ביום מבוקר עד ערב, משחקים בשש-בש, דומינו או קלפים, ולוגמים מהכוסות הע"בות עראק מהול במים. "הז?" שאל אחד מבאי בית-הקפה. "ודאי שאני מכיר. זה יעקב. איפה הוא עובד? באף מקום לא עובד. זה אחד כזה שחי ולא עובד. אתה מבין? שם משפחה? מי זה יכול לדעת שם משפחה? יעקב. אביו עובד בובל."

"משך החודש האחרון לא ראו אותו, מתערב אחר. כנראה ביזבו את הכסף. אבל עכשיו אומרים ששוב יש לו. זה מההפגנה הזאת." "הוא קיבל כסף עבור ההפגנה?" "ואיך חשבת, — בגלל האידיאל? רגע, מה הוא עכשיו? אהה, נידמה לי חרות. אבל עוד לפני שנה היה קומוניסט..." "איזה קומוניסט?" התנגד גבר בכני דר-עבודה של פועל-בנין. "הסתובב ופי"

"בוגדים!" צעק נער זה

תה אנשים לשיחות פוליטיות. אחר-כך היה הולך ומוסר איפה שצריך. סוכן, ברור."

זקן פרלמנט הנוער

סיפר אחד מפעילי הוועד היהודי-ערבי למען ביטול המימשל הצבאי: "כאשר התקיים בשבוע האחרון בירושלים פרלמנט-הנוער, ישבתי בשורה רא"שונה בקהל. לידי ישבו שני עיראקים — הכרתי אותם מיד, כי גם אני עיראקי. התפלאתי מאה מה הם עושים כאן. שני"

שניים, שהפריעו להכנה

זאת הפורעים מילאו את משימתם. הפריעו בזמן ההפגנה ככל שיכלו, והחשוב ביותר — העתונים כתבו למחרת, שבירושלים שלים התקיימה לא רק הפגנה למען בני-טול המימשל הצבאי, אלא גם הפגנה בע"דו.

על כן שילם להם הגבר שחור השפם בו במקום את המשכורת: עשר לירות לראש. בלי בירוקרטיה, מיד ליד. קיבלת עשיריה — העלם! והם נעלמו: הקונה והמוכרים, הקמעוניים והסיטונאים.

סוכן ברור

סימונאי: גבר משופם, לבוש סוודר בעל צווארון פסים. אין מה לחפשו בחוגים הפוליטיים של הבירה. אם רוצים למצוא אותו צריך לגשת לסביבות שוק מחנה-יהודה, באחד מבתי-הקפה בהם יוש"